

Malý průvodce po
záhadách
a
strašidelných místech

Karel Kůr

**MALÝ PRŮVODCE PO
ZÁHADÁCH A
STRAŠIDELNÝCH MÍSTECH**

Karel Kýr

COPYRIGHT

Autor: Karel Kýr

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-30-7 (epub)

978-80-87856-31-4 (mobi)

978-80-87856-32-1 (pdf)

MOTTO

Záhady neexistují, jsou to poznatky budoucnosti.

Svatý Augustin

1. V ALCATRAZU STRAŠÍ

Alcatraz je skalnatý ostrov, který leží uprostřed Sanfranciského zálivu. Nachází se přibližně dva kilometry od pobřeží a jeho rozloha je devět hektarů.

Původně byl na tomto ostrově maják a v roce 1850 zde byla založena pevnost. A za občanské války a po ní vojenská věznice. Od roku 1933 do roku 1963 byla využívána jako federální věznice pro nejtěžší zločince. Kvůli nebezpečným mořským proudům se z ní nedalo utéct. Pár vězňům se to údajně podařilo, ale je velmi pravděpodobné, že se utopili. Většina vězňů zde byla na doživotí, někteří čekali na křeslo. Nejmenší trest byl patnáct let, ale takových bylo málo. Proto často docházelo k pokusům o útěk a k sebevraždám. Ostrov se dostal mezi první desítku nejstrašidelnějších míst v USA.

Po uzavření věznice bylo několik pokusů o zbourání věznice. Ale celá akce by stála před miliardou dolarů a tak z toho sešlo. Roku 1986 se bývalá věznice stala národní kulturní památkou a je ve správě National Park Servise. Alcatraz se stal jedním z největších turistických magnetů San Franciska. Mnoho návštěvníků mělo nejen špatný pocit, ale dokonce se jim špatně udělalo. Jiní se bezdůvodně a proti své vůli rozplakali. Psi se chovají divně, fotoaparáty a kamery se vypínají... Mnozí průvodci, ale i návštěvníci zde zahlédli muže ve vězeňském oblečení, který křičel:

„Prosím, já jsem to neudělal!“

Popis všech úkazů, které se v Alcatrazu udály a stále se projevují, by dal na víc než celý článek. Bývalá věznice se bezdůvodně nezařadila mezi deset nejstrašidelnějších míst v USA. Dlužno ještě dodat, že o Alcatrazu bylo natočeno několik filmů a napsáno mnoho knih.

2. MĚSTO DUCHŮ

Populární televizní síť Fox Family označila toto město za jedno z nejděsivějších míst v USA. Jedná se o město Athény (Athens) v jihovýchodní části Ohia. Má podle posledního sčítání 23 832 obyvatel. Někteří návštěvníci tyto americké Athény dokonce označují za nestrašidelnější místo na světě. A tuto pověst si plně zaslouží.

Město se nachází ve středu energie pěti okolních hřbitovů, které jsou složeny do tvaru pentagramu. Přesný střed je na území univerzity, která je označována za školu s největším výskytem paranormálních jevů na světě. Navíc byla univerzita postavena na místě jedné z posvátných indiánských mohyl. Mnoho svědků z řad studentů i profesorů dosvědčilo výskyt různých přízraků, zvuků, a jiných paranormálních jevů. Byla dokonce zaznamenána smrt studentky, která se pomocí okultních praktik pokoušela vyvolat duchy.

K univerzitě patří také budova bývalého blázince, který byl založen roku 1860. Původně šlo o poklidný ústav (nazývaný azylem) pro duševně choré zločince. Dříve klidné útočiště se provozovatelům vymklo z rukou, přeplněný ústav se brzy stal známým pro nelidské zacházení se svěřenci. Pravidelně ponoření do ledové vody, elektrošoky a lobotomie - to vše se stalo běžnou léčbou. Proto není divu, že se pacienti pokoušeli o útěk. A je nabíledni, že při dopadení za to nebyli pochváleni. V historii města je také zmínka o uprchlých otrocích, kteří se zde snažili najít úkryt.

V tomto městě se dějí podivné věci na každém kroku. Objevují se přízraky, světla, podivní tvorové, strašidelné zvuky, náhle se vyskytující a zase mizející mlha. Na ducha můžete narazit všude. Dokonce i v kostele a ve vlastní koupelně. Kamenní andělé na jednom ze hřbitovů roní krvavé slzy. Místní obyvatelé jsou s tímto stavem již smířeni a každý má svoji strašidelnou historku. Někdo prohlásil, že v tomto městě mohou žít jen odvážlivci a lovci duchů. A ty samozřejmě toto město láká. Také okultisty, parapsychology a různé badatele, kteří se zajímají o paranormální jevy.

Mnozí návštěvníci tohoto města často mluví o stísněném pocitu, který měli. A vyskytli se i takoví, kteří v tomto městě nevydrželi ani jeden den a tvrdili, že již nikdy nenavštíví toto bohem zavržené místo.

3. ŽENEVU SPLÁCHLA VLNA TSUNAMI

Mnoho lidí se domnívá, že tsunami může ohrozit člověka jen z moře. Což není pravda. Tsunami neohrožuje pouze mořské pobřeží, ale i lidi v blízkosti velkých jezer. V případě, že oblast postihne zemětřesení nebo sesuv půdy. - jak je tomu v případě Ženevského jezera. A alarmující je, že katastrofa z roku 563 se může kdykoliv opakovat.

Ve výše zmíněném roce se jezerem šířila mohutná vlna, na březích zabíjela lidi i dobytek a nakonec zaplavila i Ženevu. V historických pramenech můžeme o této události najít dvě zmínky. Píše o ní Řehoř z Toursu v Kronice Franků (vyšla i v češtině) a biskup Maurius, podle něhož bylo příčinou této katastrofy zřícení hory Tauretunum - o její poloze se historici a geologové dosud dohadují.

Zprávy výše uvedených kronikářů byly dlouho odkazovány do říše legend. Až trojice vědců z univerzity v Ženevě (Katrina Kremer, Guy Simpson a Stéphanie Girardclos) přinesla důkazy o tom, že k této katastrofě došlo. A publikovali je roku 2012 v časopise Nature Geoscience, který se dá samozřejmě najít na internetu a jehož obsah uspokojí ty, který mají zájem o odbornější informace. Ženevská skupina vědců začala studovat složení sedimentů na dně jezera pomocí „umělého zemětřesení“. O co jde? Plavili se po jezeře lodí, která vysílala slabé seismické vlny. Charakter jejich odrazu ode dna poskytl informaci o struktuře sedimentů.

„Uprostřed, v nejhlubší části jezera, výzkum odhalil silnou vrstvu rozprostírající se na ploše padesát kilometrů čtverečních. Nejsilnější je v jihovýchodní části, směrem k západu se její mocnost zmenšuje. Ve spodní části ji tvoří písek obsahující řádově centimetry velké kameny, jejichž množství od východu k západu klesá. Nad touto vrstvou leží homogenní jemný sediment.“

Z tvaru a složení sedimentů vědci rekonstruovali pravděpodobný běh tehdejších událostí.

„Na jihovýchodě, v místech, kde se do jezera vlévá řeka Rhône, došlo k mohutnému sesuvu horniny do jezera. Jejich zbytky tvoří spodní část vrstvy. Horní část vznikla následným usazením zvířeného bahna.“

Vědci navíc odebrali i čtyři vzorky sedimentů a radiokarbonovou metodou zjistili, že vznikly někdy v době mezi roky 381 až 612, takže výše uvedené prameny, které se zmiňují o roku 563, jsou s tímto nálezem v souladu. Ale naznačují také fakt, že na posledním deset tisíc let (po poslední době ledové), došlo k podobným událostem několikrát.

„Počítačová simulace ukázala, že sesuv vyvolal přílivovou vlnu, které se šířila jezerem od jihovýchodu k západu. Po patnácti minutách zasáhla třináct metrů vysoká vlna místo, kde dnes leží Lausanne. A za sedmdesát minut dorazila osmimetrová vlna i na druhý konec jezera, kde zaplavila Ženevu. Voda překonala městské hradby, zničila mosty a zabila několik lidí...“

A závěr výzkumu? Katastrofa se může kdykoliv opakovat. Proto vědci z univerzity v Ženevě varují:

„Dnes by stejná událost zaplavila značnou část Ženevy. Město už nechrání hradby a lidé žijí mnohem blíže vody než dříve, kdy hladina jezera kolísala. Dnes žije podél jezera více než milion lidí, v samotné Ženevě 200 tisíc. Ženeva je při podobných událostech zvláště zranitelná, protože leží nízko nad hladinou jezera a na konci trychtýřovitého údolí, což silně zvyšuje amplitudu vln.“

4. STRAŠIDELNÉ SANATORIUM WAVERLY HILLS

Bílá smrt

V letech 1800 až do počátku roku 1900 byla Amerika zpustošena smrtelným onemocněním, kterému říkali „bílá smrt“. Šlo o agresivní formu tuberkulózy. Tehdy na tuto chorobu neexistoval lék, takže někdy vyhubila nejen celé rodiny, ale i města. V roce 1900 město Louisville v Kentucky mělo nejvyšší úmrtnost na tuberkulózu v celých Spojených státech. A není divu, tato oblast byla živnou půdou pro nemoci, oplývala bažinami.

V roce 1910 byla postavena nemocnice na větrném kopci v jižní Jefferson Country, která byla navržena tak, aby v ní mohli co nejúčinněji bojovat proti chorobě. Nemocnice byla brzy přeplněna, a když se podařilo získat díky darům dostatek peněz a pozemky, začala se roku 1924 stavět nová nemocnice.

Waverly Hills

Nová nemocnice, známá jako Waverly Hills, byla otevřena roku 1926. V tu dobu byla považována za nejmodernější tuberkulózní sanatorium ve Spojených státech. Přesto velké množství pacientů nemoci podlehl. V té době, než byl k dispozici účinný lék proti tuberkulóze, panoval názor, že nejlepším lékem proti tuberkulóze je čerstvý vzduch, dostatek výživných potravin a hodně odpočinku. Někteří pacienti se opravdu vyléčili, ale odhaduje se, že jich ve Waverly Hills zemřely stovky.

V mnoha případech byla léčba nemoci tak špatná jako nemoc sama. Některé z experimentů, které byly prováděny při hledání léčby, byly podle dnešních měřítek barbarské, ale některé jsou dnes běžnou praxí. Pacientovy plíce byly vystaveny ultrafialovému světlu, mělo jít o pokus zamezit šíření bakterií. Což se provádělo ve „slunečních pokojích“, tedy v místech kde bylo dostatek slunečního světla. Vypomáhalo se i umělým osvětlením. Nebo na střeše či otevřené verandě nemocnice.

Na starých fotografiích pacientů, kteří „lenoší“ na židlích, na čerstvém vzduchu, jsou mnozí doslova pokryti sněhem.

Ostatní léčba nebyla také příjemná. A navíc krvavější. Do plic byly implantovány balónky, které pak byly naplněny vzduchem. Aby se plíce rozšířily. Je jasné, že to mělo často katastrofální následky. Poslední možností

byla operace. Z pacientovy hrudi byly odstraněny svaly a žebra, aby se prý plíce více roztáhly a získaly více kyslíku. Přežilo to jen málo pacientů.

Ta troška uzdravených pacientů opustila Waverly Hills předními dveřmi, ale většina odcházela takzvaným „tělem žlabu“. Šlo o uzavřený tunel pro dopravu mrtvých, který vedl z nemocnice na železniční koleje na dolní části kopce. Lékaři byli přesvědčeni, že duševní zdraví pacientů je stejně důležité jako tělesné. A tak dělali vše pro to, aby žijící pacienti neviděli zemřelé. A bylo jich požehnaně.

Kolem roku 1930 začalo onemocnění tuberkulózou ustupovat a v roce 1943, kdy byly objeveny nové léky, byla tuberkulóza ve Spojených státech z velké části vymýcena. V roce 1963 byla nemocnice Waverly Hills uzavřena.

Geriatrická ozdravovna

Ale v roce 1964 byla nemocnice znovu otevřena jako Wood haven - geriatrická ozdravovna. Objevilo se o ní mnoho zpráv a vyprávění o týrání pacientů a o neobvyklých experimentech. U některých bylo prokázáno, že jsou falešné, ale u mnoha jiných bylo zjištěno, že jsou pravdivé. Léčba elektrošoky, které byly v té době považovány za velmi účinné, byly široce používanou procedurou pro celou řadu onemocnění. Rozpočtové škrty v letech 1960 až 1970 se na zhoršení podmínek značně podepsaly. A v roce 1982 stát uzavřel i toto zařízení nadobro.

Jedno z nejstrašidelnějších míst v USA

Když si uvědomíme kolik smrti, bolesti a utrpení se událo mezi těmito zdmi, neudiví nás, že nemocnice Waverly Hills je považována za jedno z nejstrašidelnějších míst v USA.

V pátém patře nemocnice byli drženi v izolaci tuberkulózní duševně nemocní. Poměry v této části nemocnice prý byly tak úděsné, že některé sestry spáchaly sebevraždu. A prý tam dodnes straší.

Členové společnosti The Ghost Hunters Louisville byli ohromeni tím, co se ve Waverly Hills dělo. Představili sanatorium televizním divákům na národní televizní stanici, konaly se dvě konference a v bývalé nemocnici pátrali pět let. V průběhu tohoto výzkumu často slyšeli strašidelné zvuky - spíše skřeky - bouchání dveří, v domě se objevila světla i když tam žádná neměla být, někdo na ně házel různé předměty, byli zasaženi neviditelnou rukou, viděli zjevení ve dveřích a na chodbách...

Ve Waverly Hills se stále vyskytují paranormální jevy. A stále za sebou zanechávají otazníky. Jen seriózní vysvětlená chybí.

Geriatric

Geriatric is a synonym for the term clinical gerontology, a designation of a special medical profession (in the Czech Republic since 1983). Etymologically, the term is derived from the Greek geron (old man) and iatros (healer). The English designation is geriatrics. More on Wikipedia.

5. FARA V BORLEY - NEJSTRAŠIDELNĚJŠÍ MÍSTO V ANGLII

V obci Borley (hrabství Essex) se v blízkosti kostela nacházela fara, který byla považována za nejstrašidelnější místo v Anglii.

Faru postavil ctihodný Henry de Bull v roce 1863 v blízkosti řeky Scour. Faře bylo pravděpodobně souzeno se stát strašidelným domem díky události, ke které došlo na tomto místě o několik století dříve. Na pozemku stával v 12. století dřevěný kostelík, domek správce a další stavení. Některé prameny uvádí, že kostel tam byl již v roce 1066.

Vypráví se, že v roce 1362 benediktini postavili na místě, kde byla později fara, klášter. Dle legendy jeptiška z kláštera Bures, sedm kilometrů jihovýchodně od Borley, se zamilovala do mnicha z kláštera. Dle některých pramenů nezůstal tento vztah bez následků. Milenci se rozhodli, že spolu uprchnou, ale jejich plán byl vyzrazen. Spřátelený mnich řídil kočár, aby jim pomohl uprchnout. Ale v noci byli zajati. Kočí byl sťat, mnich oběšen a jeptiška byla zazděna ve sklepení kláštera (později fary). Od té doby v těchto místech straší.

Reverend Henry de Bull se stal rektorem Borley v roce 1862. V roce 1863 dal postavit ke kostelu cihlovou budovu, v roce 1875 přistavěl nové křídlo již tak rozsáhlé budovy. První zaznamenané pozorování paranormálních jevů na faře v Borley ohlásil pater Jeffrey Shaw, který byl roku 1875 při návštěvě fary svědkem vrhaných kamenů.

A tyto jevy se začaly množit. Bývalý ředitel Colechester Royal Grammar School uvedl, že v průběhu roku 1875 viděl několikrát přízrak jeptišky.

Řada pastorů a příslušníci jejich rodin, kteří byli na faře, všichni potvrdovali, že jeptišku také spatřili. Během večírku hosté viděli v okně bledou tvář jeptišky, jak se dívá dovnitř. Bylo to tak časté, že nakonec okno zazdili.

Henry Bull zemřel v modrém pokoji fary 2. května 1892. Jeho syn se jmenoval také Henry, ale aby nedocházelo k záměně s otcem, říkali mu „Harry“. Dne 28. července 1900 mladý Bull spatřil za farou postavu, která se později stala známá jako „jeptiška Walk“. Když na ni zavolal, zmizela. Viděli ji i jiní lidé - chodit kolem fary, vcházet dovnitř, vycházet z křoví, oblečena byla v šatech šedé barvy. Dochovaly se i zprávy o tom, že farou procházela jeptiška s mnichem. Několik lidí ji nazvalo „Dáma v šedém plášti“ a mnich měl holou hlavu a oblečen byl v černých šatech.

Harry zemřel 9. června 1927. Fara byl\ několik měsíců prázdná. Během podzimu 1927 místní tesař Fred Cartwright oznámil, že viděl jeptišku obcházet faru.

Reverend Eric Gury Smith a jeho manželka se nastěhovali do Borley 2. října 1928. Brzy poté často slyšeli šepot, sténání a slova „Nedělejte to Carlosovi, ne!“ Dlužno dodat, že Henry de Bull měl přezdívku Carlos. Smithovi navíc často slyšeli zvonění zvonku, prostorem létaly malé oblázky, byl slyšet kroky, ztrácely se klíče a světla se sama rozsvěcovala. Tvrdili také, že viděli projíždět branami fary kočár, které potom zmizel.

Během října 1930 se na faru nastěhoval reverend Lionel Foyster, jeho žena Marianne a jejich adoptivní dcera Adeliade. To byl začátek nejslavnějšího období v historii paranormálních jevů na faře v Borley. Znamý lovec duchů Harry Price (1881- 1948) prohlásil: „Šlo o nejvíce mimořádné a nejlépe zdokumentované případy strašení v análech psychotronického výzkumu.“

Tyto zprávy se začaly rozšiřovat hlavně od roku 1929, kde o nich Harry Price napsal do časopisu Daily Mirror. Později o nich vydal dvě knihy, které lze najít na netu.

Nejméně dva tisíce projevů poltergeista byly zaznamenány na faře mezi říjnem 1930 a říjnem 1935. Tedy v době, kdy měli faru v nájmu výše uvedení manželé. Během prvního roku jejich pobytu Lionel popsal mnoho nevysvětlitelných jevů. Náhle se objevovaly skleněné předměty a zase zmizely, v pokoji létaly předměty včetně žehličky. Při pokusu o exorcismus byla Marianne několikrát vyhozena z postele.

Foysterovi žili na faře pět let. Odstěhovali se proto, že Lionel začal být nemocný a nemohl dále pokračovat ve své práci. Harry Price prohlásil:

„Každý, kdo pobýval na faře, která byla postavena roku 1863 a prakticky každý, kdo zkoumal údajné zázraky, přísahal, že tyto události mohly být popsány jako paranormální.“

Když byla fara volná, Harry Price si ji pronajal na rok a v The Time podal inzerát, že do týmu vyšetřovatelů hledá „odpovědné, inteligentní, neohrožené, kritické a objektivní osoby“. Nájemní smlouva byla podepsána v červnu 1937. a během tohoto ročního pobytu byly zkoumány aktivity poltergeista. Nejčastěji se pohybovaly různé předměty a ozýval se zvuk kroků. Mimo modrého pokoje byla na faře zima a některé části domu byly chladnější než ostatní.

Když Price po roce se svým týmem opustil faru, dům koupil kapitán William Grekson. On a jeho rodina byli poslední lidé, kteří žili na faře. Dne 27. února 1939 fara vyhořela, kdy Grekson převrátil olejovou lampičku - dělal prý pořádek v knihovně. Lidé, kteří pozorovali požár, přísahali, že zahlédli v oknech duchy. V roce 1944 byla fara zbořena.

Když Harry Price v roce 1948 zemřel, mnozí se snažili jeho práci zlehčit. Prý si mnoho příběhů vymyslel. Dokonce se toho zúčastnily i některé okultní spolky. I kdyby z těchto příběhů byla třeba jen jedna setina pravda, nikdo nedokázal tyto jevy vysvětlit. Proto i dnes do Borley proudí zástupy turistů. Někteří tvrdí, že jeptišku zahlédli. Jiný vypráví, že se v místech fary cítili tísnivě, nebylo jim dobře po těle. Proč asi?

6. GÉVAUDANSKÁ BESTIE

Co je to za tvora?

Gévaudanská bestie (La Bele du Gévaudan) je pojmenování pro lidožravého vlka (nebo jiného tvora podobného vlkovi), který v 60. letech 18. století terorizoval provincii Gévaudan (dnes Lozere a část Haute-Louire) v jižní Francii. Tato šelma měla na svém kontě více než sto mrtvých lidí a desítky zraněných. Identita zvířete je dodnes předmětem sporů nejen záhadologů, ale i vědců.

Lov na netvora

Když se roku 1764 začaly z Gévaudanu ozývat prosby o pomoc, věděla už celá Francie, že v lesích této oblasti se pohybuje nebezpečné monstrum, které se podobá vlku, a které pokousalo a roztrhalo několik lidí. Nikdo ovšem nečekal, že v této kauze bude tolik lidských obětí a vyprovokuje největší lovecká jatka, která kdy francouzská vlčí populace zažila.

Našli se i takoví, kteří se zvířeti ubránili. Převážně ho popsali takto: „Byl veliký jako osel s narudlou srstí, mohutným tělem, ocasem a velmi silnými tesáky.“

Tento tvor byl často označován za vlkodlaka. První místo, kde „Gévaudanské monstrum“ zaútočilo, byla Langogne, vesnice v jižní Francii. Dnes se jen můžeme dohadovat o tom, co tohoto tvora vedlo k tomu, aby pojídal lidské maso. Dodnes nemůžeme s určitostí říci, zda tuto „bestii“ někdo skolil. Na rozkaz francouzského krále se na toto zvíře pořádaly hony. Bez úspěchu. Slavní lovci a vojáci odcházeli s nepořízenou a u obyvatel Gévaudanu se začali setkávat s nevraživostí. V pramenech se uvádí, že někteří lovci byli dokonce

místními zavraždění. Krajem se plížil strach. Obyvatelé postižené provincie cítili, že s každou obětí se „bestie“ blíží k jejich domovu.

Konec Gévaudanského monstra

V roce 1765 se objevila zpráva, na kterou se čekalo pomalu celý rok. Jean Vaumesle d' Enneval, slavný lovec, kterého vyslal samotný král Ludvík XV., zastřelil obrovského vlka, kterého prohlásil za „bestii“ a byl za to opěvován na francouzském dvoře. Ale v červenci téhož roku zabíjení lidí pokračovalo se stejnou brutalitou a navíc nedaleko místa posledního útoku, všem bylo jasné, že slavnému lovcovi se monstrum nepodařilo ulovit.

Jak již bylo řečeno, v letech největší popularity „bestie“ se po provincii Gévaudan potulovalo mnoho lovců - i z cizích zemí - mnoho vojáků a žoldnéřů. Všichni byli připraveni zastřelit každého vlka, který jim zkřížil cestu. Až do roku 1767.

Smrt „Gévaudanského monstra“ se připisuje lesníkovi jménem Jean Chastel. Zvíře zastřelil posvácenými kulkami ze své dvojhlavňové pušky, která prý byla nedávno objevena. Samozřejmě by šlo o překvapivý nález, ale o výše uvedeném tvorovi -bohužel- nic nevyovídá. „Bestie“ provedla 210 potvrzených útoků, 113 (některé prameny uvádí 112) zabila, 49 (53) zranila, 98 obětí bylo zčásti sežráno. Kůže zvířete zastřeleného J. Chastelem pak byla uchována v Louvru, než byla pro svůj špatný stav před sto lety vyhozena.

Hypotézy a teorie

Existuje mnoho teorií, které se snaží přiřadit zvíře k nějakému zoologickému druhu. Dlužno dodat, že dobové popisy nejsou vždy jednotné, ale nejvíce odpovídají přerostlému vakovlkovi, což asi nebude pravda. Mnozí lidé věří na obrovského vlka, který se specializoval na lidskou kořist. Není vyloučeno, že na útocích se podíleli dva vlci nebo několik vlků. Mohlo prý jít o křížence vlka s nějakým velkým psem. Je ale prakticky nemožné, že šlo o zvíře nakažené vzteklinou. Takto nemocní vlci jsou sice velmi agresivní a nebezpeční, ale po několika dnech uhynou a pokousané oběti nikdy nežerou. Nehledě na to, že žádný ze zraněných následně nezemřel na vzteklinu. Další teorie tvrdí, že viníkem byl mastif či jiný velký pes opatřený primitivním „brněním“ a jeho útoky byly de facto řízeny člověkem. Někteří jsou toho názoru, že se jednalo o hyenu skvrnitou přivezenou z Afriky. Vyloučit prý nejde ani některou velkou kočkovitou šelmu.

Příběh byl několikrát zpracován knižně i filmově, například ve filmu Bratrstvo vlků (2001), kde je „bestie“ zpodobněna jako velká „obrněná“ kočkovitá šelma (lev?), která je vycvičena jistou sektou, která se snaží podpořit víru v boha pomocí vražd prostřednictvím tohoto „d'ábelského stvoření“.